

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Edith Cresson, που ασκήθηκε στις 7 Οκτωβρίου 2004

(Υπόθεση C-432/04)

(2004/C 300/64)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Hans Peter Hartvig και Julian Currall, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 7 Οκτωβρίου 2004 προσφυγή κατά της Edith Cresson.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να αναγνωρίσει ότι η Edith Cresson παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 213 ΕΚ·
2. να κηρύξει, κατά συνέπεια, τη μερική ή ολική έκπτωση της Edith Cresson από το οφειλόμενο σ' αυτήν συνταξιοδοτικό δικαίωμα ή/και από κάθε άλλο συναρτώμενο προς το δικαίωμα αυτό πλεονέκτημα· για τον προσδιορισμό της διάρκειας και της έκτασης αυτής της εκπτώσεως, η Επιτροπή επαφίεται στην κρίση του Δικαστηρίου·
3. να καταδικάσει την Edith Cresson στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Κατά τη θητεία της ως επιτρόπου, η Edith Cresson προέβη έναντι δύο προσωπικών της φίλων σε ενέργειες ευνοιοκρατίας αντίθετες τόσο προς το γενικό συμφέρον όσο και προς τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 213 ΕΚ. Ο ένας προσελήφθη με πρωτοβουλία της Edith Cresson, ενώ τα προσόντα του δεν αντιστοιχούσαν προς τις διάφορες θέσεις στις οποίες προσελήφθη. Ακολούθως, η Edith Cresson προσέφερε επανειλημμένα την προστασία της, ενώ οι υπηρεσίες που παρείχε ο προσληφθείς ήσαν προδήλως ανεπαρκείς σε ποσότητα, σε ποιότητα και σε σχέση προς το αντικείμενο. Παρομοίως, κατόπιν πρωτοβουλίας της Edith Cresson και πάλι, προετάθησαν σε έναν από τους φίλους της συμβάσεις που δεν ανταποκρίνονταν σε αίτημα ή σε ανάγκη των υπηρεσιών της Επιτροπής. Η συμπεριφορά της Edith Cresson δεν υπαγορευόταν από το συμφέρον του θεσμικού οργάνου, αλλά κατά βάση από τη θέλησή της να παράσχει εύνοιες σε δύο πρόσωπα. Ουδέποτε η Edith Cresson διερωτήθηκε για τη νομιμότητα των αποφάσεων ή των διαδικασιών που κινήθηκαν, ενώ ο έλεγχος αυτός ήταν αναγκαίος, διότι επρόκειτο περί προσώπων με τα οποία διατηρούσε φιλικές σχέσεις. Οι ενέργειες αυτές συνιστούν, επομένως, πράξεις ευνοιοκρατίας ή πάντως βαρείας αμέλειας.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 8 Οκτωβρίου 2004

(Υπόθεση C-433/04)

(2004/C 300/65)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Δ. Τριανταφύλλου, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 8 Οκτωβρίου 2004 προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Βασιλείου του Βελγίου.

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να αναγνωρισθεί ότι το Βασίλειο του Βελγίου, υποχρεώνοντας τους εργοδότες και τους εργολήπτες που καλούν αλλοδαπούς αντισυμβαλλόμενους, μη εγγεγραμμένους στα μητρώα του Βελγίου, να παρακρατούν 15 % του οφειλόμενου ποσού για πραγματοποιηθείσες εργασίες, και επιβάλλοντας στους ίδιους αντιπροσωπευόμενους και επιχειρηματίες ευθύνη εις ολόκληρο για τα φορολογικά χρέη των αντισυμβαλλομένων τους, μη εγγεγραμμένων στα μητρώα του Βελγίου, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 49 και 50 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.
- Να καταδικάσει το Βασίλειο του Βελγίου στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Η εθνική ρύθμιση στον τομέα των κατασκευών που επιβάλλει στους εργοδότες και στους εργολήπτες να παρακρατούν από κάθε πληρωμή που πραγματοποιούν προς τους αντισυμβαλλόμενους τους, που δεν είναι εγγεγραμμένοι στα μητρώα του Βελγίου, το 15 % επί του ποσού του τιμολογίου και να το καταβάλλουν στις Βελγικές αρχές, επί ποινή προστήμου, με σκοπό να εξασφαλισθεί η καταβολή ή η ανάκτηση των φορολογικών χρεών που ενδεχομένως υφίστανται από τους αντισυμβαλλόμενους αυτούς, συνιστά περιορισμό στην ελεύθερη παροχή υπηρεσιών προβλεπόμενο από τα άρθρα 49 και 50 ΕΚ. Επίσης, συνιστά παράβαση των άρθρων 49 και 50 ΕΚ η εις ολόκληρο ευθύνη των εργοδοτών και των εργοληπτών για τα χρέη από φόρους των μη εγγεγραμμένων αντισυμβαλλομένων τους, που ανέρχεται έως το 35 % της συνολικής αξίας των εργασιών, μη συμπεριλαμβανομένου του ΦΠΑ.

Οι ρυθμίσεις αυτές είναι δυνατό να αποθαρρύνουν τους εργολήπτες και τους εργοδότες να συμβληθούν με αλλοδαπούς αντισυμβαλλόμενους, μη εγγεγραμμένους στα μητρώα του Βελγίου. Έτσι, η αυτόματη εις ολόκληρο ευθύνη των εργοδοτών και των εργοληπτών για τα φορολογικά χρέη των αντισυμβαλλομένων τους δεν σέβεται την αρχή της αναλογικότητας και προσβάλλει αδικαιολόγητα το δικαίωμα της ιδιοκτησίας και τα δικαιώματα άμυνας των εργοδοτών και των εργοληπτών αυτών. Συγκεκριμένα, η εις ολόκληρο ευθύνη του εργοδότη και του εργολήπτη εφαρμόζεται αυτομάτως, χωρίς να υποχρεούται η διοίκηση να αποδείξει την ύπαρξη σφάλματος ή συνενοχής του εργοδότη ή του εργολήπτη. Επίσης, μπορεί να επεκτείνεται σε φορολογικά χρέη από εργασίες που πραγματοποίησε ο αντισυμβαλλόμενος για άλλα πρόσωπα. Η μη τήρηση της υποχρέωσης παρακράτησης τιμωρείται με πρόστιμο που ανέρχεται στο διπλάσιο του ποσού παρακράτησης.

Οι ρυθμίσεις αυτές αποτελούν επίσης πραγματικό εμπόδιο για τους μη εγγεγραμμένους αντισυμβαλλόμενους που θέλουν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στο Βέλγιο. Πρέπει, συγκεκριμένα, να δεχθούν τη μείωση της τιμής του τιμολογίου κατά 15 %, ακόμη και αν δεν έχουν κανένα χρέος από φόρους με το οποίο θα μπορούσε να συμψηφιστεί η παρακράτηση αυτή, ενώ δεν μπορούν να ανακτήσουν το ποσό αυτό παρά μόνο μετά την πάροδο ορισμένου χρόνου, υποβάλλοντας αίτηση επιστροφής.

Τα μέτρα αυτά δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αντικειμενικά δικαιολογημένα. Πρώτον, στις περισσότερες περιπτώσεις, ο πάροχος υπηρεσιών που είναι εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος δεν υπόκειται σε φορολόγηση με τις ρυθμίσεις αυτές. Ακόμη, σε ειδικές περιπτώσεις στις οποίες οφειλές από φόρους θα έπρεπε να πληρωθούν ή να εισπραχθούν στο Βέλγιο, ο μηχανισμός που δημιουργήσαν οι διατάξεις αυτές, πρέπει να θεωρηθεί, εξαιτίας του γενικού χαρακτήρα του, ως δυσανάλογος.

Τέλος, η δυνατότητα εγγραφής δεν δικαιολογεί τις υποχρεώσεις παρακρατήσεως και της εις ολόκληρον ευθύνης. Πράγματι, το διάβημα που απαιτεί η διαδικασία εγγραφής, για την οποία είναι αναγκαία πολλά περισσότερα από μια απλή κοινοποίηση πληροφοριών στις Βελγικές αρχές, έχει ως συνέπεια η εγγραφή αυτή να μην αποτελεί βάσιμη εναλλακτική λύση για τις επιχειρήσεις που δεν έχουν την έδρα τους στο Βέλγιο και οι οποίες επιθυμούν να ασκήσουν την ελευθερία τους να παρέχουν ευκαιριακά τις υπηρεσίες τους στο Βέλγιο. Η απαίτηση εγγραφής στερεί κάθε αποτελεσματικότητα από τις διατάξεις της Συνθήκης που προορίζονται για την εξασφάλιση της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, που υπέβαλε το Korkein oikeus (Φινλανδία) με απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2004, στην υπόθεση Jan-Erik Anders Ahokainen και Mati Leppik κατά εισαγγελικής αρχής

(Υπόθεση C-434/04)

(2004/C 300/66)

Με απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 10 Οκτωβρίου 2004, το Korkein oikeus, στο πλαίσιο της διαφοράς Jan-Erik Anders Ahokainen και Mati Leppik κατά εισαγγελικής αρχής, η οποία εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

- 1) Έχει το άρθρο 28 ΕΚ την έννοια ότι εμποδίζει την εφαρμογή της νομοθεσίας κράτους μέλους κατά την οποία η εισαγωγή μη μετουσιωμένης αιθυλικής αλκοόλης (οινοπνεύματος) άνω των 80 βαθμών επιτρέπεται μόνο σε όποιον έχει λάβει σχετική άδεια;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, πρέπει να θεωρηθεί ως επιτρεπόμενο δυνάμει του άρθρου 30 ΕΚ το καθεστώς χορηγήσεως της σχετικής άδειας;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, που υπέβαλε το Cour de cassation (Βέλγιο) με απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2004, στην υπόθεση Sébastien Victor Leroy κατά Εισαγγελικής Αρχής

(Υπόθεση C-435/04)

(2004/C 300/67)

Με απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 14 Οκτωβρίου 2004, το Cour de cassation του Βελγίου, στο πλαίσιο της υποθέσεως Sébastien Victor Leroy κατά Εισαγγελικής Αρχής, που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

Απαγορεύουν τα άρθρα 49 έως 55 της Συνθήκης της 25ης Μαρτίου 1957, περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, εθνική νομοθετική ρύθμιση κράτους μέλους απαγορεύουσα σε κατοικούντα και εργαζόμενο εντός αυτού του κράτους να χρησιμοποιεί εντός της επικρατείας του εν λόγω κράτους αυτοκίνητο η κυριότητα του οποίου ανήκει σε εταιρία χρηματοδοτικής μισθώσεως εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος, στην περίπτωση που το εν λόγω αυτοκίνητο δεν έχει καταχωριστεί στο πρώτο κράτος, έστω και αν έχει καταχωριστεί στο δεύτερο;

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Hof van Cassatie van België με απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2004 στην υπόθεση Léopold Henri Van Esbroeck κατά Openbaar Ministerie

(Υπόθεση C-436/04)

(2004/C 300/68)

Με απόφαση της 5ης Οκτωβρίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 13 Οκτωβρίου 2004, το Hof van Cassatie van België, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Léopold Henri Van Esbroeck και Openbaar Ministerie, η οποία εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων: